

* * * * *

...нету силы – уйти от милой.
Тебе оставлю я сердца пыл.
Хочу, чтоб в жизни ты так любила,
Как я когда-то тебя любил.

Сгорит в объятиях листопада
Ночная песня моей души.
Куда идти мне? Мне надо, надо
В весенний праздник, в котором – ты...

Да, нету силы – уйти от милой.
Тебе оставлю я сердца пыл.
Хочу, чтоб в жизни ты так любила,
Как я когда-то тебя любил.

Я брёл однажды, счастливый, смелый,
В долине лилий своей любви.
И всё живое, казалось, пело:
«Лови мгновенье! Лови! Лови!..»

И нету силы – уйти от милой.
Тебе оставлю я сердца пыл.
Хочу, чтоб в жизни ты так любила,
Как я когда-то тебя любил.

Теперь так тихо, как будто в склепе –
Молчать клянутся здесь на крови...
И ощутил я, как горький пепел
Уносит имя моей любви.

Но нету силы – уйти от милой.
Тебе оставлю я сердца пыл.
Хочу, чтоб в жизни ты так любила,
Как я когда-то тебя любил...

* * * * *

... אין לי כוח – ממך לברוח,
אני משאיר לך את תום ליבי.
זכה ניסיתי אותך לשכוח,
אך את נותרת כמו כאב בי.

יורד הלילה. שריפת שלכת.
נבער בה זמר חלומותיי.
איני יודע, לאן ללכת,
כיצד אחזיר את אותו המאי.

ואין לי כוח – ממך לברוח,
אני משאיר לך את תום ליבי.
זכה ניסיתי אותך לשכוח,
אך את נותרת כמו זמר בי.

צעדתי פעם על קצה האושר,
ראיתי עמק של שושנים.
צבעי הקשת יצרו לי רושם
כי העולם הוא פרחים יפים.

ואין לי כוח – ממך לברוח,
אני משאיר לך את תום ליבי.
זכה ניסיתי אותך לשכוח,
אך את נותרת כמו נפש בי.

שותק הטבע, כאילו נדר
נדר אי פעם הוא בטעות.
ואז הרגשתי כי גן העדן
אצלי לפתע פיוס אבוד.

אז אין לי כוח – ממך לברוח,
אני משאיר לך את תום ליבי.
זכה ניסיתי אותך לשכוח,
אך את נותרת כמו זכר בי...